

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

76. An qui in articulo mortis sumpsit Viaticum, teneatur iterum illud sumere, si peccavit mortaliter? Ex p. 5. tract. 3. res. 43. p. 207.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

RESOL LXXVI.

An qui in articulo mortis sumpsit Viaticum, teneatur iterum illud sumere, si peccauit mortaliter? Ex p. 5. tract. 3. Ref. 43.

Sup. hoc in Ref. praeterita §. vi. & in ref. seq.

§. 1. Afirmatiuum sententiam docet Sotus in 4. dist. 12. quast. 1. artic. 11. Tabiena ver. communio, num. 16. Armilla eodem ver. num. 11. Sed ego negatiue respondeo cum Hurtado de sacram. Euchar. dist. 10. diff. 2. Kellifonio tom. 2. in 3. part. quast. 80. art. 11. par. 2. Ioanne de Lugo de sacram. Euchar. dist. 16. sect. 3. num. 46. & Ochagauia de Sacram. tract. 2. de Euchar. quast. 14. n. 8. quia est maxima differentia inter sacramentum Euchariſtiae, & sacramentum Penitentiae. Nam si quis in articulo mortis semel suscepit absolutionem sacramentalem, vt satisfaciatur praecipio illius temporis, & postea peccet mortaliter in eodem articulo, teneatur iterum recipere absolutionem sacramentalem, quia talis absolutio est medium necessarium ad salutem pro omni tempore, quo quis lapsus sit in peccatum mortale. At vero si quis in articulo mortis receperit Euchariſtiam, non teneatur eam iterum in eodem articulo recipere, licet postea incidat in graue peccatum, quia Euchariſtia non est necesse'aria necessitate medij ad salutem, sed solum necessitate praecipii, quod praecipium imponitur in articulo mortis, vt Euchariſtia sumatur tanquam Viaticum, & in memoriam passionis Christi, quod cum iam semel praestitum sit praecipium, iam deinceps non obligat pro illo articulo, sed pro alio.

obliget praecipium: Vnde putarem sententiam Soti non solum tutiorem, sed probabilioem, quando infirmus peccaret mortaliter publice; nec facile poterit Cardinalis doctissimus probare id nullo modo esse contra praxim Ecclesiae. Huc vsque Pontius.

2. Sed scilicet ego teneam, infirmum post sumptum Viaticum, si peccat mortaliter, non obligati ad iterum illud sumendum, quia iam satisfecit praecipio diuino de sumendo Viatico tempore mortis, & de peccato commisso post sumptum Viaticum potest confiteri, quod me citato tenet, & probat Pater Franciscus Lugo de Sacrament. lib. 5. cap. 9. quast. 5. num. 36. tamen ea quae supra dicit Pontius mihi non placent. Primum, quia non est verum, quod sumpto semel Viatico non possit dari, vt patet ex communi praxi Ecclesiae, & docent contra Valquez, & paucos alios communiter Doctores, quos me etiam citato adducit, & sequitur Leander de Sacram. tom. 2. tract. 7. dist. 5. quast. 39. sed nescio vnde potest oriri scandalum quod timet Pontius, si infirmus de nouo petat Viaticum, quia potest hoc facere ex deuotione, vt communiter efficitur, etiam si infirmus non fuerit lapsus in aliquod peccatum. Deinde neque est verum quod non sit dandum Viaticum, vt vult Pontius, nisi infirmitas valde diu protrahatur: nam post sex, imò vt ego teneo; post tres dies iterum Viaticum infirmo potrigendum esse existimo. Et aliqui plus addunt singulis quibusque diebus, vt ex Layman, & Hurtado probat, & tenet Leander vbi supra quast. 40. cui adde Dicastillum de Sacram. tom. 1. tractat. 4. dist. 9. dub. 16. num. 334. & idem num. 342. firmat, & totum pro sumendo Viatico posse ferere pro exemplo, & non comprehenso in lege ieiunij, & adeo ad illud non teneri. Vide alios quos alibi citauit. Vnde ex his apparet quam parum modeste protulit aliqua verba Pater Hurtado de Chocolata, & Tabaco, tract. 2. cap. 10. §. 3. num. 175. vbi sic ait: [Lo segundo limite, quando el enfermo pecó mortalmente despues de auer recibido el Viatico, puede, aunque no estè ayuno, tornar à comulgar; porque con el pecado mortal se quitò la vnion que tenia con Christo, que es proprio efecto deste Sacramento, la qual vnion mediante la caridad, y la Euchariſtia, quieren Christo, y la Iglesia que la tangen los fieles quando salen desta vida, y por esto los Concilios, y Sagrados Canones la llaman, Viaticum necessarium. Y assi parece que tiene aqui lugar la epiicheia, de que no se guarde al ayuno natural, para comulgar; pero por sola deuocion, y mayor aumento de gratia, y adquirit mayores auxilios, lo tengo por falso; porque se abre gran puerta con no pequeña irreuerencia de este Sacramento. Propter cuius honorem placuit Spiritui sancto quod prius in nos Christianos Corpus Dominicum intraret, quam reliquis cibi, nam ideo per vniuersum Orbem mos iste seruatur. Come dixit S. Agustin. cap. 2. Y verdaderamente esta es la costumbre de la Iglesia, que à ningun enfermo, in vna infirmitate, se le da mas de vna vez el Viatico y à esto deuen estar muy atentos los Parochos, y Obispos, porque si se abre la puerta à las opiniones referidas, que dan tienda en esta materia, se seguiran no pequeños inconuenientes. Ita ille, & miror quomodo ausus sit vocare opinionem falsam, quam communiter docent Doctores praeter ipsum, & paucos alios, & quam docet aperte Rituale Romanum iussu Pauli V. editum, & quod voluit ab omnibus Episcopis obseruari: sic itaque habet Pontifex: Quod si aeger, sumpto Viatico, dies aliquot vixerit, vel periculum mortis euaserit, & communicare voluerit, eius pio desiderio Parochus non deest. Cum igitur Pontifex decernat, si post Viaticum velit infirmus

Sup. hoc inf. in Ref. 83. & aliis eius not. & hic inf. in iplo met. §. ante medij, verif. Peto por sola.

† Sup. hoc inf. in Ref. 83. & 87. & in Ref. 78. §. vlt. ad medij, verif. Hec sententia, & in co. 1. tr. 7. Ref. 37. §. vlt. & lege doctrinam Resolutioni nor. praecitae.

† Sup. hoc in Resolutionibus not. primae huius §.

RESOL LXXVII.

An si quis in articulo mortis recipiat a suo Parocho Viaticum, & postea lapsus est in peccatum, si iterum illud peteret, deberet Parochus ministrare?

Et explanatur, quando in eadem infirmitate possit infirmus non ieiuno, qui recepit Viaticum, iterum aique iterum sacram Viaticum ministrari. Ex part. 11. tract. 6. & Misc. 6. Ref. 17.

Sup. hoc supra §. vi. Ref. 75. & in Ref. 76.

§. 1. Ad hoc dubium responderet Ioannes Pontius in Cur. Theol. dist. 44. quast. 16. concl. 4. num. 98. sic enim ait: Queres, an qui postquam in morbo, vt satisfaciatur huic praecipio, communiuit, peccauit mortaliter, teneatur iterum communicare? Sotus existimat, quod sic, quam doctrinam existimat Cardinalis de Lugo esse contra praxim Ecclesiae quia, inquit, nullus Parochus daret hodie Viaticum non ieiuno, cui heri dederat illud non ieiuno, licet diceret se peccasse postea mortaliter. Credo tamen eum non consuluisse omnes Parochos, sed solum id conuicisse ex principijs, quibus videbatur sibi colligere, quod praecipium id non exigeret; quae principia propterea potius proponenda essent, quam illud aliis incertum, quod nemo id faceret. Et certe ex illa praxi non solum colligeretur, quod non obligaret ad id praecipium, sed etiam, quod non posset iterum communicare; quod tamen vix potest bene probari. Ego existimo praxim illam in hoc fundari potissimum, quod si iterum daretur Viaticum, deniretur in cognitionem, quod infirmus post primum Viaticum peccasset mortaliter; quia omnes concedunt non debere dari iterum, praesertim si infirmitas post primum Viaticum valde diu non protraheretur, nisi quis peccaret postea mortaliter, non est autem verisimile, quod cum tali famae dispendio

